ENTER
ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ
放开那个女巫
13
二目 Er Mu เขียน
ต้าพ่านจี (大盘鸡) แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1
阅文集团
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ว่ากันว่ามนุษย์ส่วนใหญ่มักหวาดกลัวต่อการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเพียงใดก็ยังสามารถสร้างความกังวลให้แก่พวกเขาได้ และเมื่อเกิดความหวาดหวั่นต่อผลลัพธ์ที่ไม่แน่นอน มนุษย์เราก็มักจะสร้างกลไกป้องกันตัวเองโดยการต่อต้านสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลง ชาวทะเลทรายแห่งดินแดนใต้สุดเองก็เช่นกัน

ในตอนสุดท้ายของเล่มที่แล้ว กองทัพที่หนึ่งซึ่งนำโดยขวานเหล็กและเอคโคได้เริ่มปฏิบัติการพา ‘กฎระเบียบและโอเอซิส’ ไปสู่ดินแดนใต้สุด แน่นอนว่าหนทางสู่การเปลี่ยนแปลงย่อมไม่ง่าย ยิ่งเป็นเรื่องของวิถีชีวิตที่ชนเผ่าพื้นเมืองเชื่อมั่นและยึดถือกันมานานยิ่งไม่ต้องพูดถึง แต่ใช่ว่าโรแลนด์จะไม่ได้คิดถึงจุดนี้ ผู้ที่เขามอบหมายให้เข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้เองก็มากด้วยความสามารถและประสบการณ์ การบุกเข้าจัดระเบียบการปกครองของดินแดนใต้สุดแห่งอาณาจักรจึงเริ่มขึ้น ณ บัดนี้!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหามีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ้อร์มู่ ชื่อจริงคือเฉิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ้อร์มู่เริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศจีนในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ้อร์มู่ไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกันแต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ้อร์มู่

"ไม่มีใครรู้คำตอบ บางทีโลกอาจจะถูกทำลาย บางทีทุกคนอาจจะ
กลายเป็นสัตว์ประหลาดที่ไม่เหลือความเป็นคน และเป็นเพราะเหตุนี้
สมาคมถึงต้องการคนจำนวนมากมาหยุดการกัดกิน เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเพศ
เผ่าพันธุ์ หรือประเทศชาติ คนที่ตื่นรู้พลังแห่งธรรมชาติทุกคน
ควรรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตัวเอง!"

ตอนที่ 750
สายฟ้าจากสวรรค์

หลังกล่องไม้ถูกเปิดออก 'ของขวัญ' ที่อยู่ด้านในก็ปรากฏออกมาให้เห็น

มันคือโลงศพ

เป็นโลงศพสวยงามโลงหนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นทองคำเปลวที่เคลือบอยู่หรือลวดลายที่วาดลงไปบนโลงก็ล้วนประณีตชดช้อย รูปภาพที่อยู่บนฝาโลงเป็นรูปแส้สั้นสีดำ นั่นคือสัญลักษณ์ของกลุ่มไอรอนวิป*

รูบากา บลัดวิปตะลึงไปเล็กน้อย ก่อนจะแสยะยิ้มดูถูกออกมา

"แค่นี้หรือ ข้ายังนึกว่าพวกมันจะส่งของน่ากลัวมาขู่ข้าเสียอีก" เขาส่ายศีรษะ "กะโหลก หู หนังคน...เช่นนั้นสิถึงจะเป็นสิ่งที่เมืองไอรอนแซนด์ทำกัน แต่โลงศพเนี่ยนะ? ดินแดนใต้สุดไม่ต้องการของเล่นไร้สาระพรรค์นี้หรอก!"

ทุกคนที่ตายอยู่ที่นี่จะถูกโยนออกไปกลางทะเลทราย ปล่อยให้ความร้อนอันบ้าคลั่งแผดเผาซากศพเหล่านั้นจนเหลือแต่กระดูก ไม่ว่า

---

* แปลว่าแส้เหล็ก

ตอนมีชีวิตอยู่จะสูงศักดิ์เพียงใด พอตายไปแล้วก็ล้วนไม่มีอะไรต่างกัน

มีแต่คนทางเหนือเท่านั้นถึงจะใช้กล่องไม้งี่เง่าเช่นนี้

ขนาดตายไปแล้วยังเอาตัวเองไปขังไว้ ทำเหมือนว่าต้องอยู่ในกรงไปตลอดกาล

นางแพศยาของกลุ่มพราวด์แซนด์มันคิดว่าสิ่งนี้จะขู่ข้าได้อย่างนั้นหรือ รูบากาสบถคำหยาบออกมาหนึ่งคำ นึกสงสัยว่าอีกฝ่ายอาจเป็นทาสอยู่ในเกรย์คาสเซิลนานจนลืมวิธีข่มขู่ของชาวทะเลทรายไปหมดแล้ว

แต่การหยามหน้ากันเช่นนี้ยังคงทำให้รูบากาเลือดลมพลุ่งพล่าน

"เอาขวานของข้ามา!" เขาตะโกนเสียงดัง

ลูกสมุนคนหนึ่งรีบไปแบกขวานเหล็กยักษ์เข้ามาทันที ด้ามของมันยาวเกือบเท่าตัวคน ใบขวานสีดำกว้างประมาณศีรษะคน แม้เขาจะเป็นถึงผู้นำกลุ่มไอรอนวิป แต่อาวุธที่ชอบใช้มากที่สุดยังคงเป็นขวานเหล็กยักษ์เล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นการสังหารสัตว์ร้ายในทะเลทรายหรือบั่นศีรษะของคนที่มาท้าสู้ เวลามันโบกสะบัดขึ้นมาย่อมไม่มีใครต้านทานมันได้

เมื่ออยู่ต่อหน้าพละกำลังที่แท้จริง จะเป็นการป้องกันแบบใดก็ล้วนไร้ความหมาย หากถูกมันฟันเข้าใส่ ต่อให้สวมเกราะของคนทางเหนือไว้ก็มีแต่ต้องตายสถานเดียว

แน่นอนว่ามันเคยดื่มเลือดของกลุ่มพราวด์แซนด์เช่นเดียวกัน ทั้งสตรีและเด็กต่างก็ไม่มีใครรอดพ้น

เขาลืมบอกโดรว์ ซิลเวอร์มูนไปว่าพวกที่ถูกเนรเทศไม่เคยได้เดินทางไปถึงแหลมไม่รู้จบ เพราะเขารีบอ้อมไปดักหน้าคนเหล่านั้นแล้วสังหารทิ้งจนสิ้นซากเสียก่อน

ที่เขาทำเช่นนั้นไม่ใช่เพราะกังวลว่าคนเหล่านั้นจะกลับมาแก้แค้น หากแต่ทำไปเพียงเพราะความสุขส่วนตัวที่ได้ฆ่าคน

โลงศพหรือ

ช่างแม่มันสิ

รูบากาถุยน้ำลายพร้อมกับตะโกนออกมาเสียงดัง จากนั้นใช้สองมือยกขวานแล้วเหวี่ยงลงบนลายแส้เหล็กบนฝาโลง

เปรี้ยง!

ประกายไฟจำนวนมากแลบออกมาจากคมขวาน เหมือนว่ามันฟันถูกเหล็กหรือหินอย่างไรอย่างนั้น

โลงศพไม่ได้แตกออกเป็นสองส่วนเหมือนอย่างที่เขาคิด สัมผัสที่ถูกส่งมาผ่านด้ามขวานบอกเขาว่าในกล่องไม้ประณีตงดงามกล่องนี้ไม่ได้ว่างเปล่า หากแต่มีของบางอย่างบรรจุเอาไว้จนเต็ม

ทว่าสายไปเสียแล้ว

หลังเกิดประกายไฟแลบ แสงสว่างอันเจิดจ้าก็พวยพุ่งออกมาจากโลงศพ ก่อนจะแผ่ขยายกลืนกินทั้งห้องโถงและออกไปด้านนอกอย่างรวดเร็ว

แต่รูบากาไม่ทันได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้

ในตอนที่ลำแสงสาดผ่านร่าง ดวงตาและลิ้นของเขาถูกคลื่นอากาศที่ขยายตัวอย่างรุนแรงและรวดเร็วกระแทกจนฉีกกระจุย ตามด้วยหัวของเขา แขนขา เครื่องใน...

สิ้นเสียงกัมปนาท ชาวเมืองไอรอนแซนด์ทุกคนต่างได้เห็นเหตุการณ์อันน่าเหลือเชื่อ

เปลวเพลิงร้อนแรงและควันไฟหนาทึบพุ่งทะยานออกมาจากปราสาทหินเหมือนเปลวเพลิงที่ปะทุออกมาจากพื้นดิน กำแพงที่ล้อมรอบสวนถูกมือล่องหนขนาดยักษ์ทุบจนราบเป็นหน้ากลอง ปราสาทหินเหมือนจะสั่นสะเทือนหนึ่งครั้ง ก่อนจะถล่มลงมาท่ามกลางฝุ่นควันหนา

เริ่มต้นจากกำแพง ถัดมาจึงเป็นเสาและหลังคา ก้อนหินที่ถล่มลงมาก่อให้เกิดควันทันใด จนกระทั่งปราสาทหินย่อยยับทั้งหมด กลุ่มควันโดยรอบก็พุ่งสูงขึ้นไปบนฟ้า

เมืองไอรอนแซนด์ราวกับมี 'หอคอยสวรรค์' เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งแห่ง

ทูรามที่อยู่ในร้านเหล้าของโอเอซิสมองเห็นภาพเหตุการณ์นี้เช่นเดียวกัน ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าเรื่องที่ขวานเหล็กพยายามจะอธิบายหมายความว่าอย่างไร

โลงศพที่บรรจุผงหิมะจนเต็มถูกเทพีทำให้น้ำหนักของมันหายไป หินจุดไฟที่ติดอยู่บนฝาโลงเชื่อมต่อกับชนวนที่อยู่ด้านบน...ไม่ว่าจะเปิดโลงด้วยการทุบทำลายหรือเปิดแบบธรรมดาก็ล้วนทำให้เกิดการระเบิดอย่างรุนแรง ถึงจะไม่รู้ว่าผงหิมะกับสายชนวนคืออะไร แต่เขารู้จักสายฟ้าดี

เสียงทึบหนักที่ดังออกไปได้ไกลถึงหลายหมื่นฟุต รวมถึงเสาควันที่สามารถมองเห็นได้จากดินแดนเปื้อนเลือด เขาคิดภาพออกเลยว่าสายฟ้าจากสวรรค์นี้น่าสะพรึงเพียงใด

หากภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองไอรอนแซนด์ตอนนี้เป็นเพราะโลงศพนั่นจริงๆ ผู้นำกลุ่มไอรอนวิปย่อมไม่มีทางเอาชีวิตรอดออกมาได้แล้ว

เพียงแต่ทูรามคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะลงมือกับกลุ่มไอรอนวิปก่อนการต่อสู้ศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรเสียกลุ่มนั้นก็นั่งอยู่ในอันดับที่สี่ของกลุ่มใหญ่ อีกทั้งยังใช้วิธีแก้แค้นที่โจ่งแจ้งมากด้วย

"เจ้า..." เขามองขวานเหล็กที่สีหน้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง แต่ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่พูดอะไรต่อ

"เมื่อก่อนรูบากา บลัดวิปทำให้การต่อสู้ศักดิ์สิทธิ์ต้องแปดเปื้อน

ซ้ำยังทำให้เทพเจ้าทั้งสามต้องผิดหวัง สำหรับคนที่สูญเสียคุณสมบัติในการต่อสู้แล้ว เหตุใดข้าต้องไปสู้กับมันอย่างยุติธรรมบนดินแดนลุกไหม้ด้วยเล่า" ขวานเหล็กพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "รูบากากับคนอื่นๆ ในกลุ่มเป็นแค่พวกขี้ขลาด ข้าไม่เคยมองว่าพวกมันเป็นคู่ต่อสู้เลย"

"แต่...ไอรอนวิปเป็นหนึ่งในกลุ่มใหญ่..."

"จุดจบเช่นนี้ถึงได้เหมาะสมกับพวกมันอย่างไรเล่า ไม่ใช่ไปตายอย่างมีเกียรติอยู่บนเวทีประลอง" ขวานเหล็กส่ายหัว "ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มพราวด์แซนด์ไม่มีทางทรยศต่อกฎที่เทพเจ้าทั้งสามบัญญัติไว้ ทันทีที่คู่ต่อสู้ขอยอมแพ้ พวกเราจะเก็บอาวุธและไว้ชีวิตผู้ที่มาท้าสู้" เขาชะงักไปเล็กน้อยเมื่อพูดถึงตรงนี้ "ลองคิดดู หากเจ้าเป็นผู้นำกลุ่มไอรอนวิปแล้วรู้ว่ากลุ่มพราวด์แซนด์ฟื้นคืนกลับมาแล้ว เจ้าจะทำอย่างไร"

ทูรามเข้าใจความหมายของขวานเหล็กทันที

จริงอย่างที่ขวานเหล็กพูด คนที่ทำผิดกฎครั้งแรกมีโอกาสที่จะทำผิดซ้ำสอง คนที่ไม่เคารพกฎของเทพเจ้าทั้งสามจะนำปัญหายุ่งยากมาให้พวกเขาไม่รู้จบ ต่อให้อยากจะใช้การต่อสู้ศักดิ์สิทธิ์มาล้างแค้นเมื่อแปดปีก่อน แต่ก่อนการต่อสู้เริ่มต้น พวกเขาอาจจะถูกอีกฝ่ายลอบโจมตีหรือใส่ร้ายอย่างไร้ยางอายได้ เช่นนั้นไม่สู้บดขยี้อีกฝ่ายให้สิ้นซากตั้งแต่เริ่ม ดีกว่าต้องไปเหนื่อยกับการคอยระวังทีหลัง

"แต่...หากรูบากาไม่ได้เปิดโลงไม้และไม่ได้ทำมันแตก แผนการของเจ้าก็คงไม่สำเร็จกระมัง" ในหัวของทูรามเหลือข้อสงสัยอีกเพียงข้อเดียว

"ผู้นำกลุ่มไอรอนวิปมีนิสัยมุทะลุมาแต่ไหนแต่ไร มันชอบการทำลายล้างฆ่าฟัน การคาดเดาว่ามันจะทำอะไรแทบไม่ต่างจากการหลอกล่อลิงตัวหนึ่งเลย" ขวานเหล็กยิ้มมุมปาก "อีกอย่างโลงศพผงหิมะ

เป็นแค่อาหารเรียกน้ำย่อยเท่านั้น ต่อให้รูบากาโชคดีรอดไปได้ หลังจากนี้ยังมีเรื่องให้ประหลาดอีกมากมายรอมันอยู่…เพียงแต่ตอนนี้ดูแล้วเทพเจ้าทั้งสามคงไม่มีทางปกป้องพวกทรยศนี้แล้วล่ะ"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ทูรามก็รู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาทันที

ในตอนที่กล่าวคำสวามิภักดิ์ต่อโดรว์ ซิลเวอร์มูน เขาเองก็สาบานโดยเอ่ยนามของเทพเจ้าทั้งสามด้วยเช่นกัน

คำพูดประโยคสุดท้ายของขวานเหล็กย่อมไม่ต่างอะไรจากการเตือนเขาทางอ้อม

"ทีนี้คงเข้าเรื่องกันได้แล้ว" ขวานเหล็กตบไหล่ทูราม "อีกเหตุผลที่ข้าเลือกเจ้าก็เพราะเจ้ารู้จักเมืองไอรอนแซนด์เป็นอย่างดี ได้ยินคนในโอเอซิสบอกว่าในทะเลทรายผืนนี้ไม่มีเรื่องใดที่เจ้าไม่รู้"

"ข้าแค่อาศัยอยู่ที่นี่มานาน เลยได้ยินเรื่องราวมาเยอะก็เท่านั้น" หลังได้เห็นพวกสุนัขเฝ้าบ้านกับกลุ่มไอรอนวิปถูกกำจัดไปอย่างง่ายดาย ทูรามจึงเกิดความรู้สึกชื่นชมขวานเหล็ก เจ้าหญิงของกลุ่มพราวด์แซนด์และอาณาจักรเกรย์คาสเซิลที่อยู่เบื้องหลังขึ้นมา "แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ข้ารู้ ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังอย่างละเอียดแน่นอน"

"ดีมาก หากอยากชนะการต่อสู้ศักดิ์สิทธิ์ เราก็จำเป็นต้องรู้จักศัตรูให้ถี่ถ้วนเสียก่อน…เช่นนั้นเริ่มจากนักสู้และเทพีของกลุ่มใหญ่แต่ละกลุ่มแล้วกัน" ขวานเหล็กพูดพร้อมพยักหน้า

ตอนที่ 751
ฟราน 'ผู้กลืนกิน'

" 'ตอนนี้แผนการบุกยึดดินแดนใต้สุดดำเนินไปได้ด้วยดี กลุ่มไอรอนวิปถูกกำจัดแล้ว เอคโคฝากกระหม่อมมาขอบพระทัยพระองค์พ่ะย่ะค่ะ ส่วนการต่อสู้ศักดิ์สิทธิ์ต้องใช้เวลาเตรียมตัว กระหม่อมคาดว่ากลุ่มต่างๆ ในเมืองไอรอนแซนด์จะเดินทางไปยังดินแดนลุกไหม้ในอีกหนึ่งสัปดาห์ ก่อนหน้านั้นกระหม่อมคิดจะจ้างชาวทะเลทรายบางส่วนให้ไปจดตำแหน่งของแม่น้ำใต้ดิน เชื่อว่าอีกไม่นานน่าจะเจอแม่น้ำสีดำที่อยู่ใกล้ฝั่ง ส่วนพวกเทพีที่อยู่ในกลุ่มใหญ่ พระองค์จะทรงให้กระหม่อมจัดการอย่างไรกับพวกนางหรือพ่ะย่ะค่ะ ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ขวานเหล็ก' นี่คือข่าวที่ถูกส่งมาจากดินแดนใต้สุดเพคะ"

ยันต์สดับเปล่งแสงสีแดงจางๆ เสียงของสเปียร์เงียบลงหลังจากรายงานเสร็จ เห็นได้ชัดว่ากำลังรอให้โรแลนด์ตอบอยู่

จากนั้นไนติงเกลจึงยื่นยันต์สดับอีกก้อนออกมา

เนื่องจากเธอกำลังนั่งอยู่บนโต๊ะ โรแลนด์ไม่รู้ว่าเธอจงใจหรือไม่ตำแหน่งที่ยื่นยันต์สดับออกมาจึงวางอยู่ข้างต้นขาของเธอพอดี แม้จะไม่ใช่หน้าร้อน เธอก็ยังคงสวมกางเกงรัดรูปสีดำเผยให้เห็นสัดส่วน

อันงดงามได้ชัดถนัดตา หากโรแลนด์อยากจะพูดใส่ยันต์สดับ เขาก็จำเป็นต้องกระเถิบเข้าไปใกล้ขาของเธอ

ต้องยอมรับเลยว่านี่เป็นการตัดสินใจที่ยากจริงๆ

เขาเองก็ไม่รู้ว่าควรจะมองดูตรงๆ หรือแสร้งทำเป็นแอบมองอย่างไม่ตั้งใจดี

"อะแฮ่ม ยอดเลย...ข้าหมายถึงขวานเหล็กน่ะ"

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงสบายดีหรือไม่เพคะ" เคาน์เตสตอบกลับมา "หม่อมฉันได้ยินเสียงของพระองค์เหมือนจะแหบๆ ฤดูหนาวต้องทำร่างกายให้อุ่นเข้าไว้ พระวรกายของพระองค์ทรงไม่เหมือนแม่มดนะเพคะ"

"ข้าสบายดี" โรแลนด์กระแอมเล็กน้อย "บอกขวานเหล็กว่าหากไม่มีอะไรผิดไปจากที่คาดไว้ก็ให้ดำเนินการตามแผนได้เลย ส่วนแม่มดให้เริ่มจากพยายามชวนพวกนางมา แต่ถ้าพวกนางไม่อยากออกมาจากดินแดนใต้สุดก็ไม่ต้องไปบังคับ"

"แค่นี้หรือเพคะ"

"ใช่ หากมีอะไรเพิ่มเติมข้าจะแจ้งเจ้าอีกที"

"หม่อมฉันเข้าใจแล้วเพคะ"

แสงสีแดงที่อยู่บนยันต์สดับหายไป

โรแลนด์ดึงตัวกลับมาพร้อมกับลอบถอนหายใจ

เพราะเหตุใดถึงรู้สึกโหวงๆ เหมือนเสียอะไรไปเช่นนี้ล่ะ!

ไนติงเกลยิ้มเล็กน้อยพลางเก็บยันต์กลับไป เธอหายตัวไปอยู่บนเก้าอี้นอน จากนั้นก็หยิบปลาแห้งขึ้นมาเคี้ยวขณะอ่าน 'บันทึกประจำวันของแม่มด' ต่อ

โรแลนด์เบะปากก่อนจะดึงความสนใจกลับมาอยู่ที่เรื่องสำคัญ ยันต์สดับทั้งหมดถูกเอามาใช้ในปฏิบัติการทะเลทรายครั้งนี้ โดยมี

สเปียร์คอยเป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างเมืองเนเวอร์วินเตอร์กับกองปฏิบัติการของกองทัพที่หนึ่ง แม้การสื่อสารจะยังไม่ค่อยสะดวกนัก แต่เมื่อเทียบกับการส่งจดหมายที่ใช้เวลาครึ่งค่อนเดือนเหมือนเมื่อก่อน หรืออย่างเร็วที่สุดก็ใช้เวลาเป็นวันหากใช้นกส่งสาร วิธีการสื่อสารเช่นนี้ย่อมเรียกได้ว่ารวดเร็วเหมือนสายฟ้าแล้ว

ในที่สุดเขาก็มีความรู้สึกที่ว่าไม่ต้องออกไปจากดินแดนก็สามารถเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดได้

เสียดายที่ยันต์สดับต้องอาศัยแม่มดส่งพลังเข้าไปถึงจะใช้งานได้ และกว่าสองฝั่งจะพูดคุยกันได้ก็จำเป็นต้องมียันต์สดับสองก้อนกับแม่มดสองคน นี่เท่ากับว่ามันจะไม่อาจใช้แทนที่โทรศัพท์ซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่คนธรรมดาก็สามารถใช้งานได้

ตอนนี้สายโทรศัพท์สายแรกของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ได้เข้าสู่ขั้นตอนเดินสายแล้ว มันจะต่อตรงจากห้องทำงานของปราสาทไปถึงที่ว่าการเมืองในเขตลองซอง ส่วนสายที่สองกับสายที่สามยังอยู่ในช่วงวางแผน คาดว่าจะใช้เชื่อมที่ว่าการเมืองของทั้งสองเขตเข้าด้วยกัน การสั่งการใดๆ หลังจากนี้จะได้ใช้โทรศัพท์โทรไปสั่งการได้

เมื่อคำนึงถึงว่าการตั้งเสาโทรศัพท์จะสิ้นเปลืองทั้งแรงและเวลา ทั้งยังถูกหิมะสร้างความเสียหายได้ง่ายอีก โรแลนด์จึงตัดสินใจให้โลตัสเดินสายโทรศัพท์ใต้ดินและทอดยาวไปตามเทือกเขา เช่นนี้ย่อมสะดวกและปลอดภัยกว่า

หลังจากแนวป้องกันบนเทือกเขาถูกสร้างจนแล้วเสร็จ เขาคงต้องวางสายโทรศัพท์เพิ่มเพื่อใช้ในการติดต่อกับแนวหน้า เกรงว่าเมื่อถึงตอนนั้นภายในห้องทำงานคงจะมีโทรศัพท์วางอยู่มากกว่าสิบเครื่องแน่

นอกจากนี้การย้ายที่อยู่ของแม่มดจากทาคิลาก็เป็นเรื่องที่โรแลนด์ให้ความสนใจ

เมซีกับไลต์นิ่งรับผิดชอบงานแจ้งเตือน ขอบเขตการลาดตระเวนของพวกเธอขยายออกไปจนถึงพื้นที่ที่อยู่ห่างเขตเทือกเขาออกไปทางเหนือสิบกิโลเมตร จะได้รู้กันล่วงหน้าหากมีสัตว์อสูรจำนวนมากบุกเข้ามา

เพราะมรดกของพระเจ้าอาจเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของมนุษย์ เพิ่มความระมัดระวังไว้หน่อยก็ไม่เสียหาย

ภายในครึ่งเดือนนี้เขาพูดคุยกับพาซาร์ไปหลายครั้งแล้ว

แผนของพวกเธอนับว่าง่ายมาก อันดับแรกคือให้หนอนกลืนกินขุดอุโมงค์ตรงไปถึงเทือกเขาทางตะวันตก จากนั้นเลือกตำแหน่งที่ชั้นหินค่อนข้างแข็งแรงและมีทางแยกค่อนข้างน้อยสร้างปราสาทขึ้นมา พอเสร็จแล้วเหล่าแม่มดโบราณจะขนเอาร่างเปลือกของอารยธรรมเก่าแก่ เอกสารโบราณ และร่างเปล่าของนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าเข้ามายังที่อยู่ใหม่ ตามมาด้วยสิ่งประดิษฐ์ทัณฑ์สวรรค์และมรดกของพระเจ้า

คนที่กระตือรือร้นเรื่องย้ายที่อยู่มากที่สุดย่อมเป็นแม่มดที่ชื่อฟราน หรือเรียกอีกอย่างว่า...หนอนกลืนกิน

ในตอนที่เธออ้าปากกว้างและพยายามบีบร่างกลมๆ แทรกมาอยู่ด้านหน้าสิ่งประดิษฐ์มายาลวงเพื่อแสดงความขอบคุณ โรแลนด์ถึงกับเผลอสะดุ้งตกใจ

ภายหลังพาซาร์ได้อธิบายให้เขาฟังว่าแม่มดที่ย้ายเข้าไปอยู่ในร่างเปลือกของอารยธรรมใต้ดินจะไม่สามารถย้ายเข้าไปสู่ร่างใหม่ได้อีก จิตสำนึกและการรับรู้ของพวกเธอได้หลอมรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับร่างแล้ว ข้อดีคือพวกเธอสามารถใช้ร่างนั้นได้โดยไม่ต้องเสียเวลาปรับตัว แต่ข้อเสียคือทันทีที่ร่างเปลือกเกิดความเสียหาย พวกเธอจะไม่มีร่างสำรองในการเปลี่ยนอีก

พอคิดดูแล้วมันก็ควรเป็นเช่นนั้น หากไม่ใช้วิธีรวมร่างเช่นนี้ เกรงว่าต่อให้แม่มดฝึกฝนไปตลอดชีวิตก็คงไม่อาจทำให้ร่างเปลือก

ขยับเขยื้อนขึ้นมาได้ คนที่เคยชินกับการใช้สองแขนสองขาต้องทำอย่างไรจึงจะควบคุมหนวดจำนวนนับไม่ถ้วนหรือร่างกายที่ยืดหดเหมือนหนอนได้ ในทางกลับกันทันทีที่เจ้าตัวปรับเข้ากับร่างพวกนี้ได้แล้ว เกรงว่าพวกเธอจะไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตอย่างเก่าได้อีก

เพราะหนอนกลืนกินจำเป็นต้องใช้อาหารจำนวนมากในการเลี้ยงดู ดังนั้นในตอนที่ไม่มีการใช้งาน แม่มดโบราณจึงต้องส่งฟรานกลับเข้าไปอยู่ในภาชนะบรรจุวิญญาณเพื่อจำศีล เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีสักเท่าไร เรียกได้ว่าเธอเสียสละอนาคตของตัวเองเพื่อให้ทาคิลาอยู่รอดต่อไป ค่าตอบแทนที่เธอต้องจ่ายมากกว่าคนอื่นๆ อย่างพาซาร์และอาลิเธียที่กลายเป็นร่างต้นแบบมาก

อย่างน้อยพวกเธอก็ยังสามารถมองดูและรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงของโลกใบนี้ได้ตลอดเวลา

นี่เป็นเหตุที่ฟรานรู้สึกขอบคุณโรแลนด์อย่างมาก

อีกเรื่องที่สำคัญคือเขาเคยคุยโวเอาไว้ว่าเมืองเนเวอร์วินเตอร์มีงานมากมายกำลังรอฟรานอยู่ นี่ก็หมายความว่าเขาจะต้องเตรียมเสบียงจำนวนมากไว้เพื่อเลี้ยงอีกฝ่าย เธอจะได้อยู่ในสภาพสมบูรณ์พร้อมทำงานตลอดเวลา โชคดีที่หนอนกลืนกินเป็นพวกกินอะไรก็ได้ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นธัญพืชหรือเนื้อสัตว์ เธอก็กินได้ทั้งนั้น

"ข้าอยากกินโจ๊กเนื้อร้อนๆ โรยเครื่องปรุงหอมกรุ่น แล้วก็วัวทั้งตัวที่ถูกย่างจนผิวขึ้นเงา!"

ในตอนที่ฟรานพูดถึงของกินเหล่านี้ น้ำลายของเธอจะไหลออกมาด้วย

แม้ผิวนอกของหนอนกลืนกินจะดูน่าเกลียดน่ากลัว แต่มันก็เหมือนกับก้อนเนื้อของคนอื่นๆ ที่สามารถรับรู้ถึงสภาพแวดล้อมด้านนอกด้วยวิธีพิเศษ เธอสามารถรับรู้ได้ทั้งกลิ่น อุณหภูมิ ตลอดจนความ

เจ็บปวด

โรแลนด์ได้แต่แอบขำกับการแสดงความขอบคุณของเธอ

ดูเหมือนไม่ว่าจะเป็นโลกใด การก่อสร้างก็ล้วนเป็นเหมือนสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์ที่กลืนกินเงินทองจำนวนมาก

นอกจากนี้เขายังถือโอกาสถามพาซาร์ว่าร่างต้นแบบกับร่างศูนย์กลางกินอะไรเป็นอาหาร คำตอบที่ได้รับกลับมาคือโคลนและอุณหภูมิที่สูง นี่จึงเป็นเหตุผลว่าเหตุใดพวกเธอถึงชอบลงไปแช่ในหินหนืด

คำตอบนี้ทำให้โรแลนด์โล่งใจนิดหน่อย ถ้าเทียบกับหนอนกลืนกินแล้ว วิธีดูดซับพลังงานของก้อนเนื้อดูคล้ายกับพืชมากกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องอาหารให้กับแม่มดที่เหมือนจะเป็นอมตะเหล่านี้เลย

ในตอนที่เขากำลังครุ่นคิดว่าจะวางแนวป้องกันบนภูเขาอย่างไรดี เครื่องมือทางการทหารถึงจะเชื่อมต่อกับอุโมงค์ต่างๆ และปราสาทของแม่มดโบราณได้ดียิ่งขึ้น ด้านนอกหน้าต่างก็เกิดเสียงระเบิดขึ้นมา

โรแลนด์หันขวับมองออกไปอย่างแปลกใจ ก่อนจะเห็นว่ามุมหนึ่งของเมืองมีควันสีดำลอยอยู่ด้านบน ซ้ำยังเหมือนจะเห็นเปลวไฟด้วย ทิศทางที่เกิดเหตุคือโรงเรียนซึ่งอยู่ใกล้กับกำแพงเมืองชั้นใน

"ไนติงเกล!"

"หม่อมฉันจะให้ซิลเวียกับฟิลลิสไปดู พระองค์อย่าเสด็จออกจากห้องทำงานนะเพคะ เดี๋ยวหม่อมฉันจะรีบกลับมา!" ระหว่างที่พูดไนติงเกลพลันหายตัวเข้าหมอกมายาไปเรียบร้อยแล้ว

ตอนที่ 752
คณะสืบสวนออกปฏิบัติการอีกครั้ง!

"ลิลลี่...ลิลลี่ เจ้าได้ยินหรือไม่" ลูนารีบวิ่งกลับเข้ามาในห้องนอนแล้วยื่นหน้าเข้าไปหาลิลลี่ "ตรงโรงเรียนเกิดเรื่องขึ้นแล้ว!"

"ถอยไป เจ้าบังแสงข้าอยู่" เธอผลักหน้าของอีกฝ่ายพร้อมกับพยายามปรับโฟกัสของกล้องจุลทรรศน์ต่อ ทว่าลึกๆ กลับทอดถอนใจออกมา สงสัยการทดสอบซ้ำในวันนี้จะคว้าน้ำเหลวอีกแล้ว

"ตรงนั้นไม่เพียงมีเสียงระเบิด แต่ยังมีไฟลุกไหม้ด้วย เจ้าว่าใครทำศาสนจักรหรือปีศาจ"

"พระราชาทรงกำราบศาสนจักรไปแล้ว ปีศาจเองก็อยู่ห่างจากพวกเราออกไปตั้งไกล!" ลิลลี่เงยหน้าขึ้นมากลอกตาใส่เธออย่างหงุดหงิด "คงจะมีพวกซื่อบื้อสักคนเก็บเอาของเหลือใช้จากห้องปฏิบัติการเคมีไปเล่นในห้องเรียนกระมัง"

เรื่องราวทำนองนี้ใช่ว่าจะไม่เคยเกิดขึ้น อย่างเมื่อครึ่งเดือนก่อนนักเล่นแร่แปรธาตุคนหนึ่งเอาไนโตรเซลลูโลสที่ยังไม่สมบูรณ์กลับบ้านเพื่อใช้เป็นตัวจุดไฟในเตา ผลปรากฏว่ามีเด็กเผลอไปจุดไฟใส่มันจนบ้านเกือบไหม้ไปทั้งหลัง พอโรแลนด์รู้เรื่องก็โมโหอย่างมาก ทุกคนที่อยู่

ในปราสาทต่างได้ยินเสียงเขาต่อว่าคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้

หลังจากนั้นกฎระเบียบของห้องปฏิบัติการเคมีจึงเข้มงวดขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ลิลลี่เคยเห็นคู่มือกฎระเบียบใหม่ที่ว่าอยู่ในห้องทำงานของบุ๊ก จากหนังแกะบางๆ แผ่นหนึ่งกลายเป็นหนังสือที่หนาประมาณหนึ่งนิ้วชี้ทีเดียว

"แต่ครั้งนี้มีระเบิดด้วย เหตุใดเจ้าไม่สนใจเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองเนเวอร์วินเตอร์เลย ที่นี่เป็นบ้านของเรานะ" ลูนาพูดด้วยน้ำเสียงต่อว่า

อย่ามาทำเป็นพูดเลย เจ้าแค่อยากรู้อยากเห็นเท่านั้นล่ะ แค่อ้าปากข้าก็เห็นลิ้นไก่แล้ว!

ลิลลี่เอ่ยอย่างหงุดหงิด "เพราะเช่นนี้เราถึงควรให้ผู้ที่ชำนาญไปจัดการ อีกอย่างเรื่องที่ข้าทำอยู่ตอนนี้ก็เพื่อความก้าวหน้าของเมืองเนเวอร์วินเตอร์เหมือนกัน" เธอชะงักไปเล็กน้อย "เจ้านั่นล่ะ เอาแต่มารบกวนการทดลองของข้า ทั้งยังทำตัวว่างทั้งวัน!"

"อ้อ" ลูนายกยิ้มเจ้าเล่ห์ "แล้วเจ้าได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันบ้างหรือยังล่ะ"

"เอ่อ..." ลิลลี่พลันรู้สึกหายใจไม่ออก

"ไม่มีใช่หรือไม่ เจ้าเอาแต่จ้องกล้องจุลทรรศน์นี่มาปีกว่าแล้วยังไม่เห็นว่าจะช่วยอะไรพระราชาได้เลย แต่พลังแม่เหล็กของข้าช่วยสร้างแสงสว่างให้กับพระองค์ ผู้คนจึงสามารถทำงานต่อได้ในเวลากลางคืน" ลูนาเชิดหน้าแล้วพูดต่อว่า "โอ้ๆ...แต่ข้าไม่ได้รังเกียจสหายเก่าแก่อย่างเจ้าหรอกนะ การค้นหาความจริงของปัญหาก็เป็นการช่วยพระราชาเช่นกัน"

"รบกวนเจ้าช่วยรังเกียจข้าได้หรือไม่" ลิลลี่ตอบอย่างโมโห

เธอเองก็ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงยากจะเปลี่ยนแม่แบบให้กลายเป็นหนอนตัวเล็กๆ ชนิดพิเศษ เห็นกันอยู่ว่าเธอควบคุมลักษณะของแม่แบบ

ได้แล้ว ทั้งยังมีความใกล้เคียงกับเป้าหมายที่ต้องการจะกลืนกินด้วย แต่เธอกลับยังทำไม่สำเร็จสักที

สาวน้อยรู้สึกเหมือนมีบางอย่างขาดหายไประหว่างสองสิ่งที่ว่า แต่เธอกลับไม่รู้ว่ามันคืออะไร ดังนั้นหลังจากพัฒนาพลังแล้ว เวลาส่วนใหญ่นอกเหนือจากการรักษาโรคไข้เย็น ลิลลี่ก็มักจะมาขลุกอยู่กับกล้องจุลทรรศน์ เธอไม่สามารถยกระดับการผลิตของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ได้เหมือนอย่างอันนากับโซโรยา ไม่สามารถทำให้ทุกคนมีความสุขได้เหมือนอย่างอีฟลิน และเรื่องนี้ก็ทำให้เธอกลุ้มใจมาก

จริงอยู่ที่ลิลลี่ชอบสำรวจดูโลกอันซับซ้อนที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่...เธอไม่อยากให้ตัวเองกินอยู่ไปวันๆ โดยไม่ได้ตอบแทนพระราชา แม้เธอจะไม่มีทางยอมรับเรื่องนี้ออกมาตรงๆ ก็ตาม

ตอนนี้แม้กระทั่งลูนาที่หัวช้าเหมือนกันยังแซงเธอไปแล้ว ความรู้สึกไม่ดีเช่นนี้ทำให้เธอเจ็บปวดใจจริงๆ

"ไม่เอาน่า ข้าผิดไปแล้ว...เจ้าคิดเสียว่าไปเป็นเพื่อนข้าหน่อยแล้วกัน" เมื่อเห็นว่าฝืนบังคับไม่ได้ ลูนาจึงรีบเปลี่ยนเป็นการขอร้องอ้อนวอนทันที เธอกอดแขนลิลลี่แล้วบ่นพึมพำ "ออกไปเดินเล่นหน่อยก็ไม่มีอะไรเสียหายนี่ ขลุกอยู่แต่ในห้องทั้งวันไม่เบื่อแย่หรือ!"

เมื่อเจอเช่นนี้ลิลลี่ก็ยากจะปฏิเสธได้อีก

เธอดึงแขนของลูนาออกอย่างหงุดหงิด สายตาจ้องมองอีกฝ่ายก่อนจะถอนหายใจออกมา "รู้แล้ว แต่ห้ามสร้างปัญหาให้พระราชากับพี่ไนติงเกลนะ"

"ข้ารับปาก!"

เหตุใดไม่เคยรู้เลยว่าลูนาจะติดข้าถึงเพียงนี้

รู้อย่างนี้ตอนแรกเธอไปขอให้ลีฟหรือไม่ก็บุ๊กมาเป็นเพื่อนร่วมห้องเสียก็ดี

"เช่นนั้น...พวกเราไปกันเลยหรือไม่"

"เจ้ารอข้าที่นี่สักครู่ ยังมีพี่น้องเราอีกสองคนที่อยากไปค้นหาความจริงด้วย ข้าไปเรียกพวกนางมาก่อนนะ" ลูนาพูดก่อนจะวิ่งออกไปอย่างรีบร้อน ผ่านไปเกือบสิบห้านาทีเธอก็พาแม่มดอีกหลายคนกลับเข้ามาในห้อง "คนมาครบแล้ว พวกเราไปกันเถอะ!"

ลิลลี่อ้าปากค้างมองห้าคนที่อยู่ข้างหลังเธอ "เจ้าจะพาคนไปมากถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

"พวกเราก็อยากช่วยพระราชานะ!" คนที่ยกมือตอบคือเอมี่ที่คุ้นเคยกันดี เผลอๆ ดูแล้วเธอน่าจะร่าเริงกว่าลูนาเสียอีก

"หากพระองค์ทรงอนุญาตล่ะก็..." คนที่พูดประโยคนี้คือแม็กกี้ที่ค่อนข้างขี้อาย

"ส่วนข้า..." วานิลลายิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย เธอถูกลูนาบังคับมาแน่ๆ

"ที่ลูนาพูดมาน่าสนใจมากทีเดียว ข้าไปกับพวกเจ้าด้วยแล้วกัน" ลิลลี่มองคนพูดประโยคนี้พลางคิดในใจ *พระเจ้า แม้แต่อีฟลินก็เอากับเขาด้วย...วันนี้นางไม่ต้องไปผลิตเหล้าหรืออย่างไร*

"แค่ทำเหมือนตอนแอบอ่านข้อสอบครั้งที่แล้วก็พอใช่หรือไม่ หากตรงนั้นมีคนคอยมองอยู่ ข้าไม่ขอใช้พลังนะ" คนสุดท้ายคือแอ็กเซียเธอยังคงตื่นเต้นเหมือนเดิม แต่ท่าทางกลับดูใจกล้ากว่าครั้งก่อน

เสร็จกัน เจ้าพวกนี้ถูกลูนาล่อลวงมาแน่ๆ ไม่ได้รู้เลยว่านางชวนพวกเจ้ามาเพราะแค่อยากหาเพื่อนหากถูกพระราชาลงพระราชอาญา!

แต่พอเห็นว่าแอ็กเซียมาด้วย ภายในใจลิลลี่กลับรู้สึกโล่งขึ้นไม่น้อย หากไนติงเกลหรือกองตุลาการไม่ได้พาแอ็กเซียไปด้วย นั่นหมายความว่าที่โรงเรียนไม่ได้เกิดเรื่องร้ายแรง เกรงว่าสถานการณ์น่าจะเป็นอย่างที่เธอคาดเดา ตอนเกิดเรื่องคงมีหลายคนเห็นเหตุการณ์จึงไม่มีอะไรร้ายแรงมากนัก

ช่างเถอะ คิดเสียว่าไปเดินเล่นกับพวกนางก็แล้วกัน

แม็กกี้เรียกเรืออาร์คเวทมนตร์ออกมาพาทุกคนเดินทางไปยังเขตโรงเรียน เมื่อมองทะลุหลังคาเรือสี่เหลี่ยมขึ้นไป ลิลลี่ก็สามารถเห็นภาพที่อยู่ด้านบนพื้นดินได้อย่างชัดเจน ความรู้สึกในตอนนี้ช่างแปลกประหลาด เห็นกันอยู่ว่าพวกเธออยู่ใต้ดิน แต่กลับเหมือนว่าเรือกำลังล่องอยู่ใต้น้ำทะเลอย่างไรอย่างนั้น เมื่อเงยหน้าขึ้นไปยังเห็นพื้นทะเลที่มีคลื่นกระเพื่อมไหวด้วย

ใกล้เขตโรงเรียนมีการกั้นเส้นห้ามไม่ให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปด้านใน มิหนำซ้ำยังมีตำรวจสวมชุดสีดำยืนเฝ้าอยู่ตรงปากทางเข้า แต่การปิดพื้นที่พวกนี้ล้วนไร้ผลกับเรือสี่เหลี่ยม เหล่าแม่มดพากันทะลุผ่านถนนและกำแพงเข้าไปในเขตโรงเรียน

เดิมทีที่นี่เป็นบ้านพักหรูหราของพวกขุนนางเขตลองซอง ภายหลังโรแลนด์ได้ขยายมันออกไปจนกลายเป็นโรงเรียนระดับต้นของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ทว่าห้องส่วนใหญ่ยังคงมีโครงสร้างเป็นไม้ ไม่ใช่อิฐแดงกับซีเมนต์เหมือนอย่างที่ใช้สร้างในเขตที่อยู่อาศัย เวลานี้เปลวเพลิงมอดดับไปแล้ว เมื่อดูจากผนังด้านนอกที่ถูกไฟไหม้จนดำ ต้นเพลิงน่าจะอยู่ที่ชั้นสองของอาคารเรียนหลัก ยิ่งไปกว่านั้นผิวผนังบางส่วนยังพังทลายลงมา บนพื้นมีเศษกระจกกระจัดกระจาย ดูแล้วน่าจะร้าวแตกลงมาเพราะเสียงระเบิด

ทุกคนรออยู่ใต้ดินครู่หนึ่ง หลังมั่นใจแล้วว่าในอาคารปลอดคนและไม่มีใครเข้ามาโรงเรียน พวกเธอถึงจะให้แม็กกี้ควบคุมเรืออาร์คเวทมนตร์โผล่ขึ้นไปบนพื้น

ตอนที่ 753
ความจริงปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง

เหล่าแม่มดย่องเข้าไปในอาคาร ก่อนจะพากันปีนขึ้นไปบนชั้นสอง

บริเวณทางเดินยังคงมีกลิ่นของไม้ไหม้หลงเหลืออยู่ ตามพื้นเกลื่อนไปด้วยหนังสือและเศษกระดาษที่ตกกระจาย น่าจะเป็นของนักเรียนที่พากันวิ่งหนีออกไปด้วยความหวาดหวั่น

เมื่อเดินตามกลิ่นไหม้ไปเรื่อยๆ ไม่นานพวกเธอก็พบสถานที่เกิดเหตุ นั่นคือห้องเรียนที่อยู่เกือบปลายสุดของทางเดิน

หลังเดินเข้าไปในห้องเรียน ลิลลี่พลันสังเกตเห็นว่ามุมหนึ่งของห้องกลายเป็นสีดำสนิท บนผนังมีรอยแตกยาวจรดพื้น ขนาดของต้นเพลิงไม่ใหญ่นัก ซ้ำยังมองเห็นขอบเขตของเปลวเพลิงได้อย่างชัดเจน ไม้ที่ถูกไฟเผามีจุดสีดำเข้มไล่ออกไปหาอ่อน จุดที่เป็นรอยไหม้แผ่ตัวออกไปเป็นวงเหมือนคลื่นดูแล้วไม่เหมือนกับเพลิงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเลย

ทว่าสิ่งที่ดึงดูดตาเธอมากที่สุดคือรอยแตกบนผนัง

พวกมันแทบจะดูเหมือนรอยที่เกิดจากการใช้ขวานจามลงไป ตรงปากรอยแตกถูกเผาจนเกรียม เมื่อสอดนิ้วเข้าไปในช่องยังรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิที่เหลืออยู่

"น่าจะเป็นที่นี่ล่ะ" ลูนาเดินดูรอบผนังหนึ่งรอบ "แอ็กเซีย ฝากเจ้าด้วยนะ"

"อื้อ...ถ้ามีคนมา พวกเจ้าอย่าลืมบอกข้านะ" แอ็กเซียเดินไปที่กลางห้องเรียนแล้วเรียกพลังออกมา

เนื่องจากพวกเธอรู้ช่วงเวลาที่แน่นอน รอเพียงไม่กี่อึดใจจึงหาช่วงที่เกิดเหตุระเบิดพบ พลังวิเศษพลันหลั่งไหลออกมา ผนังที่แตกเสียหายกลับคืนสู่สภาพสมบูรณ์ โต๊ะเก้าอี้ที่ล้มระเนระนาดกลับมาตั้งอย่างเป็นระเบียบ ห้องเรียนที่ว่างเปล่าเริ่มมีนักเรียนหลายคนปรากฏขึ้นมา บางคนกำลังฟุบนอนกับโต๊ะ บางคนกำลังจับกลุ่มคุยกัน ตรงหน้าห้องเรียนไม่มีครูอยู่ ดูแล้วน่าจะเป็นช่วงพักกลางวัน

แม็กกี้กับวานิลลาที่เพิ่งเคยเห็นเรื่องพวกนี้เป็นครั้งแรกถึงกับอุทานออกมา แต่แล้วก็รีบยกมือปิดปากเพราะกลัวว่าจะไปรบกวนแอ็กเซีย โดยเฉพาะตอนที่เห็น 'นักเรียน' คนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาพวกเธอแต่สุดท้ายกลับทะลุผ่านไปเหมือนวิญญาณ พวกเธอทั้งสองถึงกับเซถอยหลังอย่างลนลานจนเกือบจะสะดุดล้มลงกับพื้น

"ไม่ต้องกลัว นี่เป็นแค่ภาพมายาเท่านั้น" อีฟลินรีบอธิบายให้ฟัง "แอ็กเซียสามารถย้อนเวลาทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้วฉายซ้ำได้ใหม่"

"นี่เป็น...ความสามารถที่ยอดเยี่ยมจริงๆ!" เอมี่เองก็เพิ่งเคยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้เป็นครั้งแรก ทว่าเธอกลับไม่ได้แสดงความตกใจออกมาเพียงแต่พูดชื่นชมด้วยสีหน้านับถือ

"แหะๆ...ไม่ยอดเยี่ยมถึงเพียงนั้นหรอก" แอ็กเซียเกาหัวอย่างเคอะเขิน "เทียบกับพี่ไนติงเกลแล้ว ความสามารถของข้าไม่ได้ถือว่ายอดเยี่ยมอะไรเลย"

"ไนติงเกล? หมายถึงพี่สาวผมทองที่คอยอยู่ข้างกายพระราชาและไม่ค่อยโผล่หน้าออกมาให้เห็นน่ะหรือ"

"ใช่ นางเป็นแม่มดที่แข็งแกร่งที่สุดของดินแดนตะวันตกเลย ไม่แน่อาจจะแข็งแกร่งที่สุดในอาณาจักรด้วย!"

"สะ...สุดยอด!" สายตาของเอมี่เป็นประกาย

"เดี๋ยวก่อน" ลูนาพลันตัดบทขึ้นมา "พวกเจ้าดูนั่นสิ!"

ลิลลี่ขมวดคิ้วมุ่น "นี่มัน..."

"แกล้งกันอย่างนั้นหรือ" อีฟลินกระซิบเสียงเบา

พวกเธอเห็นภาพเด็กชายอายุสิบกว่าขวบห้าถึงหกคนกำลังล้อมเด็กหญิงสองคนอยู่ที่มุมห้อง พวกเขาพากันตะเบ็งเสียงใส่พวกเธออย่างดุเดือด ส่วนเด็กหญิงสองคนมีท่าทีตอบโต้ที่ต่างกัน คนหนึ่งกางแขนยืนกันอยู่ข้างหน้าพร้อมตะโกนด่าอย่างไม่ยอมถอย อีกคนเอามือกุมหัวหลบอยู่ด้านหลังเด็กหญิงคนแรก ดูแล้วเหมือนจะหวาดกลัวเอามากๆ

เนื่องจากชั้นเรียนระดับพื้นฐานไม่ได้จำกัดอายุผู้เข้าเรียน เด็กที่โตสุดในกลุ่มนี้จึงน่าจะอายุมากกว่าสิบห้าปีแล้ว ร่างกายสูงใหญ่กว่าเด็กหญิงทั้งสองมาก ทว่าเด็กหญิงผมสั้นคนที่ยืนกันอยู่ข้างหน้ากลับไม่มีทีท่าหวาดกลัวอีกฝ่าย แม้จะยืนหยัดอยู่แค่คนเดียว แต่กลับดูไม่ได้เสียเปรียบเลย

อ่านจากรูปปากก็พอเดาได้คร่าวๆ ว่าสองฝ่ายกำลังเถียงกันเรื่องถิ่นกำเนิดของพวกเธอ...อย่างเช่น 'ไสหัวกลับดินแดนตะวันออกไป' หรือ 'พวกเจ้าเป็นสุนัขรับใช้กบฏ' อะไรทำนองนั้น

ไม่นานก็เริ่มมีการลงไม้ลงมือ เด็กชายตัวสูงใหญ่เป็นฝ่ายเริ่มก่อน เขาพยายามจะกดอีกฝ่ายลงกับพื้นโดยจับไหล่ทั้งสองข้างของเธอไว้ แต่เขาไม่ทันระวังจึงถูกเธอเตะเข้าที่หัวเข่าจนตัวทรุด

พื้นที่ตรงนั้นเกิดความวุ่นวายขึ้นมาทันที

เด็กหญิงมุดออกจากวงล้อมได้ไหลลื่นเหมือนกับปลาไหล ก่อนจะเตะเด็กอ้วนคนหนึ่งจนล้มพับไปกับพื้น สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องมายังเธอ

ไม่มีใครสนใจเด็กหญิงที่กุมศีรษะร้องไห้อีก ทุกคนต่างแห่เข้าไปหาเด็กหญิงผมสั้น แต่เธอกลับหลบไปหลังห้องแล้วใช้เพื่อนนักเรียนคนอื่นเป็นเกราะกำบัง การเคลื่อนไหวของเธอคล่องแคล่วเหมือนแมวไม่มีผิด เนื่องจากเธอไม่ได้เปรียบเรื่องส่วนสูง ทุกครั้งที่เตะออกไปจึงเล็งเป้าที่หัวเข่าหรือไม่ก็ข้อเท้าของอีกฝ่าย ลูกเตะแค่ครั้งเดียวก็ทำให้เด็กชายคุกเข่าทรุดกับพื้นได้ ผ่านไปครู่ใหญ่พวกเขาเหล่านั้นก็ยังลุกไม่ขึ้น

"เด็กนี่เก่งจริงๆ!" ลูนาอุทานออกมา

"สู้เขา เตะพวกมันให้ล้มเลย!" เอมี่เองก็กำหมัดแน่นเหมือนตัวเองไปอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

"แต่...นางมีแรงน้อยเกินไป" วานิลลาพูดอย่างกังวล "มิหนำซ้ำยังโจมตีอยู่แค่ตำแหน่งเดียว เช่นนี้ศัตรูจะรับมือได้ง่ายมาก หากสู้ต่อไปเรื่อยๆ นางจะต้องเสียเปรียบแน่นอน"

"เอ๋? เจ้ารู้เรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" ลูนามองเธออย่างประหลาดใจ

"ขอ...ขออภัย เมื่อก่อนข้า..."

"ศาสนจักรเคยสอนเรื่องพวกนี้ใช่หรือไม่" อีฟลินพูดปลอบ "ไม่เป็นไรนะ หลังผ่านการตรวจสอบจากพระราชาแล้ว พวกเจ้าก็ไม่ใช่พวกเดียวกับผู้บริสุทธิ์ที่ชั่วร้ายพวกนั้นอีก"

ลิลลี่ขมวดคิ้วแต่ไม่ได้พูดอะไร เธอเองก็เห็นด้วยกับสิ่งที่วานิลลาพูด แม้นักเรียนที่ถูกเตะจนล้มจะขายหน้าอย่างไร หลังจากนั้นพวกเขาก็ยังลุกขึ้นอย่างโงนเงนและเข้าไปห้อมล้อมเด็กหญิงผมสั้นต่อ แต่คราวนี้กลับระมัดระวังขาทั้งสองข้างของตัวเองมากกว่าเก่า เด็กหญิงไม่สามารถจัดการพวกเขาได้ง่ายๆ แล้ว

ทันใดนั้นเด็กชายตัวสูงได้คว้าเก้าอี้ขึ้นมาตัวหนึ่ง ก่อนจะฉวยโอกาสตอนที่เธอกำลังเพ่งสมาธิอยู่กับเด็กอีกสองคนฟาดเก้าอี้เข้าไปกลางหลัง

"ระวัง!" เอมี่ตะโกนเสียงดัง

แต่สิ่งที่เห็นในภาพมายาล้วนเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปแล้ว คำเตือนของเธอไม่อาจช่วยให้เด็กหญิงผมสั้นรับรู้ถึงการลอบโจมตีจากด้านหลัง

ขาเก้าอี้ฟาดเข้าที่ศีรษะจนเธอล้มลงไปกับพื้น ในขณะที่ร่างใกล้จะกระแทก เธอรีบกลิ้งตัวออกมาจากเด็กชายสองคนที่ยืนรอกระทืบเธออยู่ข้างหน้า ก่อนจะยกมือกุมศีรษะแล้วกัดฟันฝืนลุกขึ้นมาจากพื้น

ปลายนิ้วมือของเด็กหญิงมีรอยเลือดเปื้อนอยู่

เลือดสีสดค่อยๆ ไหลลงมาตามใบหู อาบชโลมแก้มด้านหนึ่งของเธอจนเป็นสีแดงฉาน

เด็กชายตัวสูงเหมือนจะตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด คงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะโดนตัวเองตีเข้าไปอย่างจัง เขาลังเลเล็กน้อย จากนั้นจึงทิ้งเก้าอี้ลงแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปหาเธอ

ในตอนที่ทุกคนคิดว่าเรื่องราวจะจบลงแล้ว เด็กหญิงกลับผุดสีหน้าเจ็บปวดพร้อมกับตะโกนดังลั่น แม้เหล่าแม่มดจะไม่ได้ยินเสียงแต่พวกเธอยังมองสีหน้าของเด็กหญิงคนนั้นออกว่ากำลังเจ็บปวดมากเพียงใด แม้ต่อให้ตอนถูกเก้าอี้ตีเข้าที่ศีรษะ สีหน้าเธอจะไม่ได้เปลี่ยนไปเช่นนี้ก็ตาม

จากนั้นไฟฟ้าเส้นหนึ่งพลันพุ่งออกมาจากปลายนิ้วของเธอ ตามมาด้วยเส้นที่สอง เส้นที่สาม...ไฟฟ้ากระจายออกไปตามพื้นห้อง พื้นด้านหลังเธอมีรอยบิดเบี้ยวสีแดงส้มปรากฏขึ้นมา ในตอนที่มันสัมผัสกับหน้าต่าง แสงสว่างอันเจิดจ้าก็พลันสว่างวาบ!

พริบตานั้นสะเก็ดไฟก็กระจายออกไปทุกทิศทาง กระจกแตกออกเป็นเสี่ยงๆ บนผนังเกิดรอยแตกขนาดใหญ่ ทุกคนรีบวิ่งหนีออกไปด้วยความตกใจ ไม่มีใครสนใจเด็กหญิงผมสั้นที่มีไฟฟ้าล้อมอยู่รอบตัวอีก

ตอนที่ 754
หัวหน้าของกลุ่มหนอน

"นี่มัน...นางตื่นรู้อย่างนั้นหรือ" อีฟลินเอ่ยอย่างตกใจ

"น่าจะใช่" ลิลลี่พยักหน้า ตอนที่ตื่นรู้ครั้งแรก พลังวิเศษจะรวมตัวเข้าไปด้านในเหมือนตอนถูกกลืนกินร่าง ความเจ็บปวดของมันย่อมมหาศาลกว่าศีรษะที่แตก ระหว่างนั้นแม่มดหลายคนมักจะปล่อยพลังออกมาโดยไม่รู้ตัว ทำให้เป็นช่วงเวลาที่คนจะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นแม่มดได้ง่ายที่สุด หากเป็นเมื่อสองถึงสามปีก่อนการตื่นรู้ต่อหน้าคนอื่นย่อมมีแต่ต้องตายสถานเดียว

ไฟฟ้าหายไปอย่างรวดเร็ว แต่พื้นและผนังในห้องเรียนกลับถูกเผาจนลุกไหม้ รอยสีแดงส้มที่หลงเหลืออยู่ค่อยๆ ลุกเป็นไฟขึ้นมาพร้อมควัน

เด็กหญิงฝืนเดินกลับไปหาสหายที่ยืนตะลึงอยู่กับที่ เธอตะโกนเรียกอีกฝ่ายเสียงดังก่อนจะคว้าข้อมือเพื่อลากให้ออกมาจากพื้นที่อันตราย

ลิลลี่เลิกคิ้วมองอย่างสนใจ แม้การตื่นรู้ครั้งแรกจะไม่รุนแรงถึงชีวิต แต่ก็เป็นประสบการณ์ที่แม่มดไม่เคยได้พบเจอมาก่อน หลังกระบวนการจบสิ้นลง ร่างกายมักจะโซมเหงื่อและไร้เรี่ยวแรง อีกฝ่ายสามารถควบคุมร่างกายได้ในสภาพเช่นนี้ ทั้งยังไม่ลืมสหายของตัวเอง

ที่อยู่ด้านหลัง เรียกว่าเป็นเรื่องที่หาได้ยากยิ่งนักสำหรับเด็กหญิงอายุสิบกว่าขวบคนหนึ่ง

เปลวเพลิงลุกลามไม่เร็วเท่าไร เพราะจุดต้นเพลิงที่เกิดจากไฟฟ้าค่อนข้างเล็ก ในตอนที่ครึ่งหลังของห้องเรียนค่อยๆ ถูกเปลวเพลิงกลืนกิน ทุกคนก็พากันหนีออกไปหมดแล้ว

เมื่อความจริงปรากฏแอ็กเซียจึงหยุดใช้พลัง

"เยี่ยมเลย พวกเราได้พี่น้องมาเพิ่มอีกคนแล้ว" ลิลลี่ยิ้มมุมปาก ยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนเธอจะนิสัยดีทีเดียว แม้จะยังไม่รู้ความสามารถแน่ชัด แต่อย่างน้อยเธอก็มีความกล้าและจิตใจที่มุ่งมั่น พอเห็นเธอแล้วลิลลี่ถึงได้รู้ว่าไม่ใช่แม่มดทุกคนจะนิสัยแย่เหมือนลูนาไปเสียหมด

เมื่อคิดถึงตรงนี้เธอจึงจงใจเหลือบมองลูนา แต่กลับเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงตกตะลึง เห็นได้ชัดว่าไม่ได้สนใจคำพูดของเธอเลยสักนิด

เฮ้อ...เจ้าซื่อบื้อเป็นอะไรอีกเนี่ย

"พวกเรารีบไปบอกพี่เวนดี้กันเถอะ!" เอมี่เสนอขึ้นมา "เมืองเนเวอร์วินเตอร์มีแม่มดปรากฏขึ้นมาอีกคนแล้ว!"

"ข้าเห็นด้วย" อีฟลินพยักหน้า "พวกเราไปที่ปราสาทกันเถอะ"

พี่เวนดี้น่าจะรู้เรื่องนี้แล้วล่ะ ลิลลี่ยักไหล่แต่ไม่ได้พูดสิ่งที่คิดออกมา อย่างไรเสียเธอก็คิดจะกลับไปยังห้องนอนเพื่อสำรวจดูหนอนเล็กๆ พวกนั้นต่อ หากไปหาเวนดี้ก็ถือว่าเป็นทางผ่านของเธอพอดี

"ลูนา?" ในตอนที่เดินไปถึงประตู ทุกคนถึงได้พบว่าลูนายังคงยืนตะลึงอยู่กับที่

"อา...ข้ามาแล้ว" เธอสะบัดศีรษะก่อนจะเดินตามมาอย่างใจลอย

"เจ้าไม่เป็นไรใช่หรือไม่" อีฟลินลูบศีรษะของเธอ

"ไม่เป็นไร..." ลูนาตอบเสียงเบา ท่าทางดูต่างจากตอนมาโดยสิ้นเชิง

เป็นคนที่ประหลาดจริงๆ

ลิลลี่เบะปากพร้อมกับจับมือของลูนาไว้ ก่อนจะฉวยโอกาสเอา 'หนอนแม่แบบ' ใส่เข้าไปในร่างกายของอีกฝ่าย *แม้เจ้าซื่อบื้อนี้จะไม่มีทางติดเชื้อไข้เย็นก็ตาม แต่...ถ้าเกิดมีอะไรเกิดขึ้นล่ะ*

ทุกคนโดยสารเรืออาร์คเวทมนตร์กลับมายังหอพักแม่มด หลังจากพากันไปรายงานเรื่องนี้กับเวนดี้แล้ว สิ่งที่ได้รับกลับมาดันกลายเป็นคำต่อว่าจากเวนดี้

"พวกเจ้ามีหน้าที่ไปสืบหาความจริงหรือ ซิลเวียพบการตอบสนองของเวทมนตร์ในเขตโรงเรียนตั้งแต่ตอนอยู่ในปราสาท แค่ไปสอบถามนิดหน่อยก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น" เวนดี้ยื่นมือไปเขกศีรษะของแต่ละคน "แอบเข้าไปในพื้นที่ปิดกั้น บุกเข้าไปในสถานที่ที่อาจมีอันตรายโดยพลการ พวกเจ้าจะเอาอย่างไลต์นิ่งกันหรือ อยากถูกกักบริเวณทำแบบฝึกหัดสามชุดกระมัง"

ทุกคนหน้าเปลี่ยนสีทันที ต่างรีบส่ายหน้าเป็นพัลวัน

"เอ้อ เกือบลืมไปเลย" จู่ๆ อีฟลินก็ตบมือพร้อมพูดขึ้นมา "ก่อนกินอาหารเย็นข้าต้องไปตรวจสอบโกดังเก็บเหล้าสักหน่อย"

"ข้า...ข้าเองก็มีเรื่องจะไปถามอิซาเบลลา" แม็กกี้โค้งตัว "เช่น...เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะ"

"ข้าด้วย" วานิลลารีบวิ่งตามแม็กกี้ออกไป

"เอ๋?" เอมี่ครุ่นคิดอยู่นาน แต่ก็เค้นหาข้ออ้างดีๆ ไม่ได้ สุดท้ายจึงถูกแอ็กเซียลากออกไปจากห้องทำงาน

ลิลลี่พลันถอนหายใจ *หากพี่เวนดี้ลงโทษพวกเจ้าจริงๆ คิดหรือว่าพวกเจ้าทำเช่นนี้แล้วจะหนีพ้น อีกอย่างแบบฝึกหัดแค่สามชุดทำคืนเดียวก็เสร็จแล้ว ได้ทบทวนสิ่งที่เรียนมาไม่ดีตรงที่ใดกัน*

หลังจากกดตัวลูนาให้โค้งขออภัยเวนดี้แล้ว พวกเธอก็กลับไปยังห้องนอนของตัวเอง

"ตอนนี้เจ้าจะบอกข้าได้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่" ลิลลี่ปิดประตูแล้วกลอกตาใส่เพื่อนร่วมห้องที่มีสีหน้าเศร้าสร้อย "เจ้าทำหน้าเช่นนี้เพราะอยากให้ข้าเป็นห่วงเจ้าไม่ใช่หรือ"

"ลิลลี่..." ลูนาเหมือนใกล้จะร้องไห้อยู่รอมร่อ "แม่มดคนใหม่ปล่อยไฟฟ้าได้นะ!"

"แล้วอย่างไร"

"ไฟฟ้าคือแม่เหล็ก แม่เหล็กคือไฟฟ้า พูดอีกอย่างก็คือ...ข้าคือนาง นางคือข้า" เธอพูดอย่างร้อนใจ "เกิดความสามารถของนางแข็งแกร่งมากจนพระราชาทรงไม่ต้องการข้าแล้ว ข้าจะทำอย่างไรดี"

"แค่ก" ลิลลี่เกือบสำลักน้ำลายตัวเอง "จะเป็นไปได้อย่างไร ต่อให้ความสามารถของพวกเจ้าทั้งสองคนเหมือนกัน พระองค์ก็ทรงไม่มีวันใช้อีกคนแล้วทิ้งอีกคนหรอก"

"แต่มันจะเกิดการเปรียบเทียบ..."

"แต่พวกเจ้าไม่มีทางเหมือนกัน..." พอพูดถึงตรงนี้ลิลลี่พลันตกตะลึงไปชั่วขณะ *ไม่มีทาง...เหมือนกันอย่างนั้นหรือ* "เดี๋ยวก่อน เมื่อครู่นี้เจ้าพูดว่าอะไรนะ"

"ไฟฟ้าก็คือแม่เหล็ก?"

"หลังจากนั้นอีก"

"เอ่อ...นางก็คือข้า"

"อย่างนี้นี่เอง!" ลิลลี่รู้สึกเหมือนในหัวมีเสียงก้องสะเทือน ความคิดใหม่ผุดขึ้นมาในสมองทันที เธอรีบวิ่งไปที่โต๊ะหนังสือโดยไม่สนใจลูนา ก่อนจะเอาน้ำขังที่เก็บมาหยดลงไปส่องผ่านกล้องจุลทรรศน์ จากนั้นพยายามปรับระยะโฟกัสอย่างตั้งใจ

"อย่างนี้นี่เองเรื่องอะไร" ลูนาทักท้วงขึ้นมา "เฮ้ เจ้าปลอบข้าหน่อยไม่ได้หรือ"

"อย่ามารบกวนข้า!" เธอโบกมือ "หากไม่อยากถูกเอาไปเปรียบกับนาง เจ้าก็เริ่มตั้งใจเรียนได้แล้ว เช่นนั้นอาจจะพอมีหวังขึ้นมาหน่อย"

ถูกต้อง การเปรียบเทียบมักจะไม่เหมือนกันทุกประการ ไม่ว่าเธอจะวาดภาพหนอนตัวเล็กๆ ออกมาเยอะแยะมากมายเพียงใด หรือพยายามทำให้แม่แบบเหมือนกับเป้าหมายอย่างไร แม่แบบก็ไม่มีทางกลายเป็นเป้าหมายได้ เพราะข้อจำกัดในการสำรวจดูทำให้เธอไม่อาจมองเห็นทุกรายละเอียดของหนอนตัวเล็กๆ ขอแค่กล้องจุลทรรศน์ปรับระยะภาพหรือไม่ก็หนอนตัวเล็กขยับเปลี่ยนตำแหน่ง แม่แบบที่เธอหยิบออกมาโดยใช้วิธีการเปรียบเทียบก็จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

หากเธออยากทำให้แม่แบบกลายเป็นหนอนชนิดพิเศษ ทั้งสองก็ควรจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน

ลิลลี่หาเป้าหมายเจออย่างรวดเร็ว มันเป็นหนอนตัวใสเหมือนองุ่นเน่า หนอนชนิดนี้พบเห็นได้บ่อยมากในน้ำขัง ซ้ำยังเป็นตัวอย่างที่เธอนำมาใช้ในการทดลองเป็นประจำด้วย

เธอแปะกระจกปิดสไลด์ลงไปแล้วเรียกหนอนแม่แบบที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าออกมา จากนั้นก็ควบคุมให้มันเข้าไปในเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยน บังคับให้หนวดของมันค่อยๆ เข้าไปใกล้หนอนองุ่นแล้วขึ้นไปซ้อนทับอยู่ด้านบน แม่แบบเริ่มแทรกซึมเข้าไปในตัวหนอนองุ่นไล่ยึดครองทุกส่วนของร่างเป้าหมาย กระทั่งทั้งตัวมันเองถูกเปลี่ยนเป็นสีม่วงอ่อนๆ

แม่แบบคือหนอนตัวเล็ก หนอนตัวเล็กก็คือแม่แบบ

จนกระทั่งเธอปล่อยการควบคุม นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นว่าแม่แบบไม่ได้กลับสู่สภาพเดิมทันที หากแต่ยังคงเคลื่อนไหวไปมาด้วยสภาพเดียวกับหนอนองุ่น ส่วนหนอนตัวเล็กๆ ชนิดต่างๆ ที่อยู่โดยรอบก็ล้วนกลายสภาพไปเป็นเหมือนหนอนองุ่น แค่ชั่วพริบตาหยดน้ำ

ทั้งหยดก็กลายสภาพเป็นแบบเดียวกัน

หลังจากนั้นครู่หนึ่งลิลลี่ก็ไม่เห็นหนอนตัวเล็กๆ ชนิดอื่นอีกเลยนอกจากหนอนองุ่น

ตอนที่ 755
จัดการความขัดแย้ง

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท รายงานสรุปเรื่องอุบัติเหตุออกมาแล้วพ่ะย่ะค่ะ" บารอฟเดินเข้ามาในห้องทำงานพร้อมบุ๊ก

"อ้อ" โรแลนด์ถามอย่างสนใจ "เป็นอย่างไรบ้างล่ะ"

"ในความโชคร้ายยังมีความโชคดี ไม่มีใครบาดเจ็บหนักเพราะเรื่องนี้พ่ะย่ะค่ะ" คำตอบของเจ้ากรมที่ว่าการเมืองทำให้เขาโล่งใจ "มีสามคนกระดูกหักเพราะสะดุดล้มระหว่างหลบหนี อีกสองคนสูญเสียการได้ยิน น่าจะเป็นเพราะเสียงระเบิดพ่ะย่ะค่ะ แล้วก็มีอีกคนที่ถูกไฟไหม้ แต่คุณหนูนาน่ารักษาทุกคนจนหายดีแล้วพ่ะย่ะค่ะ"

"พออาจารย์ที่อยู่ในห้องพักได้ยินเสียงระเบิดก็รีบออกมาดูทันที เฟร์ราน ซิลต์ประกาศว่ากองทัพที่หนึ่งกำลังจำลองสถานการณ์ว่ามีศัตรูบุกเข้ามาโจมตีในโรงเรียน ขอให้นักเรียนร่วมมือกับการฝึกซ้อม อย่าตื่นตระหนก ด้วยคำพูดนี้ทุกคนจึงอยู่ในความสงบเพคะ ส่วนคนที่ตกใจวิ่งหน้าตาตื่นก็มีแต่ห้องหกที่พบเห็นแม่มดตื่นรู้ด้วยตาตัวเอง" บุ๊กพูดเสริม "ดังนั้นคนที่กระดูกหัก สูญเสียการได้ยิน และถูกไฟไหม้ล้วนเป็นนักเรียนที่อยู่ในห้องเดียวกันเพคะ"

"ไม่เสียทีที่เป็นอัศวินแสงอรุณ" โรแลนด์ยังต้องชมออกมา ใช้ความยิ่งใหญ่ของกองทัพที่หนึ่งเข้าควบคุมสถานการณ์และลดความตื่นตระหนกลง เช่นนี้ย่อมช่วยให้ผลกระทบเบาลงไปได้มาก ขอแค่จัดการให้เหมาะสม ผู้คนส่วนใหญ่ก็ไม่มีทางคิดว่าการตื่นรู้ของแม่มดเป็นเรื่องที่อันตราย

แน่นอนว่าการที่ผู้ตื่นรู้พยายามจำกัดพลังเอาไว้ในขอบเขตที่เล็กที่สุดถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก เสียงระเบิดอันรุนแรงมาจากการอาร์คไฟฟ้าหลังกระแสของมันพุ่งทะลุอากาศไปเจอกับกลอนโลหะบนหน้าต่าง จุดนี้เทียบได้กับทฤษฎีการเกิดเสียงฟ้าผ่า ฟังจากเสียงแล้วชวนให้อกสั่นขวัญแขวน แต่ความจริงแล้วไม่ได้อันตรายเท่าไร

ส่วนการดับไฟเป็นงานถนัดของอกาธา หลังไปถึงสถานที่เกิดเหตุเธอใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็สามารถควบคุมเพลิงได้ทั้งหมด อาคารเรียนยังปลอดภัยดี ถึงอย่างนั้นโรแลนด์ก็กำลังคิดอยู่ว่าจะปรับเปลี่ยนห้องเรียนเหล่านี้ให้เป็นโครงสร้างอิฐดีหรือไม่ จะได้ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีก

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พระองค์จะทรงจัดการเรื่องนี้อย่างไรหรือพ่ะย่ะค่ะ" บารอฟถาม

"พวกเจ้าคิดว่าอย่างไรบ้างล่ะ" โรแลนด์เคาะโต๊ะ ยังไม่ยอมตอบคำถามของบารอฟออกมาตรงๆ

"กระหม่อมคิดว่าเราควรมองเรื่องนี้ออกเป็นสองส่วน" เจ้ากรมที่ว่าการเมืองเงียบไปเล็กน้อย "การทะเลาะเบาะแว้งกันของเด็กๆ ยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ สิ่งสำคัญอยู่ที่ความต่างด้านปูมหลังของพวกเขา จากที่กระหม่อมทราบมา พวกเด็กที่ทะเลาะกันฝั่งหนึ่งมาจากดินแดนใต้ อีกฝั่งมาจากดินแดนตะวันออก ส่วนเหตุผลที่ทะเลาะกันเป็นเพราะพวกเขาถกเถียงกันว่าดินแดนตะวันออกนับเป็นดินแดนของกบฏหรือไม่

พระองค์ย่อมทรงทราบดีว่าเมืองวาเลนเซียเป็นดินแดนใต้การปกครองของทอว์ฟิค และตอนนี้ที่นั่นยังไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อพระองค์ ดังนั้น..." เขาชะงักก่อนจะกลืนคำพูดส่วนที่เหลือลงไป บางทีอาจเพราะไม่อยากพูดถึงการสู้รบของราชวงศ์มากนัก "สรุปแล้วก็คือหากไม่มีคนคอยป่าวประกาศ พวกเด็กๆ ก็ไม่น่าจะรู้เรื่องพวกนี้ได้ การลงโทษบิดามารดาของฝ่ายที่เริ่มก่อเรื่องให้หนักและออกประกาศไม่ให้ชาวเมืองพูดถึงเรื่องกบฏ ทำเช่นนี้น่าจะสามารถยับยั้งปัญหาได้พ่ะย่ะค่ะ"

"อืม...เจ้าว่าต่อสิ"

"ส่วนที่สองคือเรื่องการตื่นรู้ของแม่มดซึ่งอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชาวเมือง กระหม่อมขอแนะนำว่าพระองค์จะทรงจัดการกับเรื่องนี้อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วควรบัญญัติมันไว้ในกฎหมาย เพื่อเลี่ยงไม่ให้เกิดการโต้เถียงในภายหลังพ่ะย่ะค่ะ"

โรแลนด์เหลือบมองบารอฟอย่างสนใจ แต่ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธออกมา

ความจริงแล้วการสังเกตเห็นต้นตอที่แท้จริงของการทะเลาะเบาะแว้งก็พิสูจน์แล้วว่าบารอฟมีสายตาที่กว้างไกล นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาตอนเป็นผู้ช่วยเจ้ากรมคลังจะมีได้ การบริหารบ้านเมืองมากว่าสองปีทำให้เขาพัฒนาไปมากทีเดียว

ทว่าความคิดของบารอฟยังคงติดหล่มของยุคสมัยอยู่ เขาคิดว่าแค่เขียนทุกอย่างเข้าไปในกฎหมาย เหตุการณ์ก็จะสงบเรียบร้อยดี แต่การบังคับใช้กฎหมายยังคงดำเนินการโดยคนอยู่ โดยเฉพาะในระบอบปกครองที่ทำลายขนบของพวกขุนนางและรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางเช่นนี้ ยิ่งมีอำนาจมากเท่าไร ความผิดที่ต้องแบกรับก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น หากกฎหมายขัดแย้งกับความต้องการของคนส่วนใหญ่ ไม่ช้าก็เร็วปัญหาที่พยายามปกปิดย่อมเปิดเผยออกมา เมื่อถึงตอนนั้น

จะมาจัดการก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว

"แล้วเจ้าล่ะ" โรแลนด์มองไปทางบุ๊ก

"หม่อมฉันมีความเห็นต่างออกไปเล็กน้อยเพคะ ตอนนี้ประชาชนในเมืองเนเวอร์วินเตอร์ส่วนมากล้วนเดินทางมาจากที่ต่างๆ ของเกรย์คาสเซิล ความขัดแย้งจะตามมาด้วยก็ไม่แปลก หากเราต้องไปห้ามปรามทุกครั้งที่เกิดเรื่อง เกรงว่ากฎหมายคงจะมีเยอะจนอ่านกันไม่หวาดไม่ไหว หม่อมฉันคิดว่าพวกเราควรจะชี้นำการพูดคุยของชาวเมือง บอกพวกเขาให้ชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่ถูก อะไรคือสิ่งที่ผิด เช่นนี้น่าจะดีกว่าการเข้าไปห้ามพวกเขาเสียทุกอย่างเพคะ" บุ๊กชะงักไปเล็กน้อยเมื่อพูดถึงตรงนี้ "ส่วนในข้อที่สอง หม่อมฉันคิดว่าพระองค์ทรงลองถามความเห็นของอกาธาดูก่อนได้ ทาคิลามีแม่มดตื่นรู้เป็นจำนวนมาก พวกนางน่าจะรู้เรื่องนี้ดีเพคะ"

โรแลนด์ยกถ้วยชาขึ้นมาละเมียดดื่ม

ความจริงแล้วเขาค่อนข้างชอบการใช้กระแสสังคมควบคุมความคิดมากกว่าการใช้นโยบายบังคับให้ปฏิบัติตาม เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางเชื้อชาติหรืออาณาจักร เมื่อเทียบกับสถานการณ์ซับซ้อนที่เกิดจากการตื่นตัวของลัทธิชาตินิยมในโลกยุคหลังแล้ว เรื่องนี้ถือว่าจัดการง่ายกว่ามาก การทะเลาะเบาะแว้งครั้งนี้เป็นเพียงความขัดแย้งเรื่องพื้นเพ เขาไม่มีความจำเป็นต้องใช้มาตรการรุนแรงมาจัดการ

เขาคิดว่าการบรรจุลงในหนังสือเรียนว่าทุกคนต่างเป็นพวกเดียวกัน ส่วนกบฏเป็นแค่คนกลุ่มเล็กๆ ที่มีความคิดเห็นแตกต่าง คนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องไม่ควรจะมาต้องรับผิดชอบไปด้วย วิธีการนี้ย่อมดีกว่าการห้ามไม่ให้ชาวเมืองพูดคุยถึงเรื่องนี้ เพราะมันจะยิ่งทำให้ผู้คนจากแต่ละพื้นที่มีความห่างเหินกันมากขึ้นกว่าเดิม

จุดยากลำบากอยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างคนธรรมดากับแม่มด

ใจจริงแล้วเขาไม่อยากทำให้แม่มดดูมีอภิสิทธิ์ แต่ตัวแม่มดกลับมีความพิเศษในตัวเองอยู่แล้ว ทั้งสองสิ่งนี้จึงมีความขัดแย้งกันอยู่ การหาทางแก้ปัญหาเรื่องนี้ย่อมเป็นภารกิจที่ต้องอาศัยเวลาไม่น้อย ในเมื่อไม่อาจแก้ปัญหาให้จบได้ในทันที เขาจึงได้แต่ต้องทำตามที่บุ๊กบอก ด้วยการสอบถามทางทาคิลาก่อนว่าควรทำอย่างไร จากนั้นค่อยๆ นำมาปรับปรุงแก้ไขกันใหม่

โชคดีที่ผลกระทบมีน้อยมาก เขาสามารถใช้วิธีการจัดการแบบง่ายๆ มาดำเนินนโยบายที่จะทำให้แม่มดกับคนธรรมดาอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข

เมื่อคิดถึงตรงนี้โรแลนด์จึงสั่งการไปว่า "เรื่องนี้จัดการเหมือนการทะเลาะวิวาทธรรมดาแล้วกัน ให้เด็กนักเรียนที่ใช้เก้าอี้ฟาดแม่มดจนบาดเจ็บเป็นคนจ่ายค่ารักษาพยาบาลของทั้งสองคน พร้อมกับตักเตือนต่อว่า ส่วนค่ารักษาพยาบาลของนักเรียนห้องหกที่ได้รับบาดเจ็บสโมสรแม่มดจะเป็นคนรับผิดชอบ การซ่อมแซมโรงเรียนให้ที่ว่าการเมืองเป็นคนจัดการ จงรีบทำให้โรงเรียนกลับมาสอนได้ตามปกติโดยเร็วที่สุด"

"พ่ะย่ะค่ะ" ทั้งสองคนตอบรับพร้อมกัน

"ส่วนมาตรการป้องกันหลังจากนี้ให้ทำตามที่บุ๊กว่ามา พยายามใช้กระแสสังคมชี้นำประชาชน เรื่องรายละเอียดเดี๋ยวข้าจะเขียนออกมาให้พวกเจ้าเอาไปปฏิบัติตาม" โรแลนด์ถอนหายใจเล็กน้อย "จริงสิแล้วแม่มดคนนั้น..."

"นางชื่อชารอนเพคะ พระองค์ทรงต้องการพบนางหรือไม่" บุ๊กถาม

"ไม่เป็นไร ให้นางพักผ่อนสักสองสามวันก่อน รอนางสภาพจิตใจดีขึ้นแล้ว เป็นไปได้ก็ให้เวนดี้ไปอยู่เป็นเพื่อนนาง จะได้เล่าเรื่องสโมสรแม่มดให้นางฟังด้วย"

"หม่อมฉันเข้าใจแล้วเพคะ"

หลังทั้งสองเดินจากไป โรแลนด์ก็รีบเรียกอกาธากับฟิลลิสเข้ามาในห้องทำงาน

"พระราชา ข้ามีเรื่องจะคุยกับเจ้าอยู่พอดี" อกาธาชิงพูดด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง เธอยังไม่ทันนั่งลงไปบนเก้าอี้ด้วยซ้ำ "สถานการณ์การตื่นรู้ของแม่มดในเมืองเนเวอร์วินเตอร์เหมือนจะมีเรื่องไม่ชอบมาพากล"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3j3lxc4